

Arrest

nr. 84 233 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 oktober 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 4 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 5 april 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende op 10-10-2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° - wet van 15-12-1980). Daar betrokkene naliet om de nodige bewijzen voor te leggen werd haar door de gemeente een bijlage 20 zonder bevel betekend op 31-01-2012 waarna ze nog 1 maand extra de tijd kreeg om de nodige bewijzen voor te leggen (voor specifieke motivering zie bijlage 20 zonder bevel dd. 16-01-2012) (artikel 50 § 2, 1° en 3°- KB van 08-10-1981). Betrokkene legt vervolgens bewijzen van sollicitaties voor, een bewijs van haar zwangerschap waarvan de bevalling voorzien is voor 12/03/2012, een inschrijving voor Nederlandse les dd. 28/01/2012 en arbeidsoveréénkomsten + loonfiches via interimtewerkstelling van haar echtgenoot. Uit de voorgelegde bewijzen kunnen we het volgende besluiten:

Betrokkene kan het recht op verblijf niet verkrijgen als werknemer wegens het gebrek aan enige tewerkstelling. Betrokkene legt geen enkel bewijs van een tewerkstelling voor. Over een periode van zes maanden heeft zij niet één dag tewerkstelling kunnen bemachtigen. Betrokkene dient dus eerder beschouwd te worden als werkzoekende. Toch blijkt er nergens uit het dossier dat betrokkene een reële kans op een tewerkstelling maakt. Ondanks de sollicitaties is er geen enkele waar een tewerkstelling is uit voortgekomen. Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene onlangs is bevallen, dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid is om te werken maar er dient toch opgemerkt te worden dat betrokkene bij het indienen van haar aanvraag wel nog in de mogelijkheid was om te werken (betrokkene was nl. toen nog maar 4 maanden zwanger) of werk te zoeken met het oog op de periode na haar bevalling. Er blijkt echter nergens uit het dossier dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Betrokkene had er nochtans zelf voor gekozen om in zwangere toestand naar België te komen om werk te zoeken en te vinden. Er blijkt ook nergens uit het dossier dat betrokkene zelfs maar 1 dag tewerkstelling heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interimverband. Betrokkene beheerst klaarblijkelijk nog niet of allezins nog niet voldoende de Nederlandse taal daar zij zich ingeschreven heeft voor Nederlandse les op 28/01/2012 (zij verbleef toen al meer dan drie maanden in België). Zich niet kunnen uitdrukken of zich niet voldoende kunnen uitdrukken in een landstaal doet verder ook afbreuk aan een reële kans op een tewerkstelling. Dit alles strekt tot weinig vertrouwen aangaande de reële kansen van betrokkene op de arbeidsmarkt. Derhalve kan betrokkene het verblijfsrecht niet bekomen als werkzoekende.

De Marokkaanse echtgenoot van betrokkene legt bewijzen van interimtewerkstelling voor. Uit de loonfiches blijkt echter dat hij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van België. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (het gezin bestaat uit drie personen) (artikel 40 § 4, 2° - wet van 15-12-1980).

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht eveneens niet bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ten laste van haar echtgenoot.

Gezien al deze elementen dient het recht op verblijf geweigerd te worden. (…)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat het eerste en enige middel tot nietigerklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie. met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1): Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook weigerde nu verzoekster niet zou aantonen aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerfer voldoende bestaansmiddelen te voldoen:

Dat verzoekster op 10 oktober 2011 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende;

Dat verzoekster inderdaad aantoont dat zij werkbereid is, werk zoekt en tracht te vinden, hetgeen blijkt uit de veelvuldige sollicitaties welke verzoekster de afgelopen maanden heeft verricht (stuk 3);

Dat het evenwel geen sinecure is om een tewerkstelling te vinden ten tijde van crisis, doch tevens verzoekster reeds enkele maanden zwanger was. en thans op 8 maart 11 het leven schonk aan haar dochter [Y.] (stuk 6-7);

Dat het in de gegeven omstandigheden dan ook niet te verwonderen is, dat verzoekster niet werd aangeworven... Welke werkgever neemt immers een zichtbaar zwangere vrouw in dienst?

Dat verzoekster bij haar aankomst in België verder de Nederlandse taal nog niet machtig was, reden waarom taal cursus werd opgestart bij het Centrum voor volwassenonderwijs Turnhout, met het oog op het bekomen van een zekere tewerkstelling, hetgeen alzo ook werd geadviseerd door de begeleidende sociaal assistent; (stuk 5)

Dat verzoekster tevens werd ingeschreven bij VDAB, waar na haar bevalling actieve zoektocht naar tewerkstelling zou worden aangevat: (stuk 4)

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster thans, na haar bevalling en het volgen van lessen in de Nederlandse taal. een reële kans op tewerkstelling heeft:

Dat verzoekster dan ook vanzelfsprekend niet eerder aan de slag kon. hetgeen niet alleen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van meet af aan geweten was, doch tevens door de begeleidende diensten als dusdanig werd geadviseerd, gelet op het gebrek aan kennis van de Nederlandse taal en haar zwangerschap:

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag tot inschrijving van verzoekster af te wijzen, nu zij er zelf voor gekozen zou hebben in zwangere toestand naar België te komen en om inschrijving te verzoeken?!

Dat verzoekster dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt, temeer nu de echtgenoot van verzoekster in België tewerkgesteld is en een inkomen ad 1500 euro per maand verwerft (stuk 8)

Dat het inkomen van de echtgenoot van verzoekster bij de beoordeling van haar aanvraag tot inschrijving uiteraard in aanmerking dient te worden genomen;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijk beslissing heeft genomen.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet tot duel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke reden, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende in toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet deed. Deze bepaling luidt als volgt :

"§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster in eerste instantie naliet de nodige documenten over te maken, waardoor haar een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd gegeven met een bijkomende termijn om alsnog de nodige documenten bij te brengen. In de beslissing van 16 januari 2012 werd uitdrukkelijk verwezen naar een bewijs inschrijving VDAB en sollicitatiebewijzen, en een bewijs van reële kans op tewerkstelling. De bestreden beslissing is ingegeven door de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende omdat, indien zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift enerzijds niet betwist dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zelfs niet één dag en dit sinds haar aankomst in België tewerkgesteld was, en dat, anderzijds, zij in haar verzoekschrift zelf toegeeft dat het geenszins eenvoudig is voor haar om werk te vinden.

Derhalve dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen werk had en zij niet aantoonde dat zij zich voorafgaand aan het nemen ervan in een situatie bevond die onmiskenbaar aangaf dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling zou hebben. Derhalve komt het niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op 4 april 2012 tot de bevinding kwam dat verzoekster, die op 10 oktober 2011 reeds een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende deed, sedertdien nooit werd tewerkgesteld en dat, "indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest" en dat zij derhalve niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende/werknemer in de zin van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat haar verblijfsrecht op correcte wijze geweigerd wordt.

De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat in de beslissing op zeer zorgvuldige wijze werd ingegaan op verzoeksters situatie. Er werd rekening gehouden met het feit dat verzoekster zwanger was. Desalniettemin is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat verzoeksters zwangerschap geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij geen tewerkstelling achter de rug heeft en aan het feit dat zij niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te hebben. In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster bij het indien van haar aanvraag, toen ze nog maar vier maanden zwanger was, nog in de mogelijkheid was om te werken of werk te zoeken met het oog op de periode naar haar bevalling en dat zij er zelf voor gekozen had om in zwangere toestand naar België te komen of er werk te vinden. De vaststelling dat verzoekster geen enkele dag gewerkt heeft sinds haar aanvraag in oktober 2011 laat toe te concluderen dat ze het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan bekomen. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk aan de hand van haar betoog.

Voorts stelt zij in haar verzoekschrift dat haar echtgenoot een inkomen van 1500 euro per maand zou hebben. De verwerende partij heeft eer te antwoorden dat verzoekster loonfiches heeft voorgelegd waarvan de inkomsten voortkomen uit interimarbeid. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing als volgt: "(...) In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de berger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne faste zijn (het gezin bestaat uit drie personen) (...) . Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht eveneens niet bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ten faste van haar echtgenoot(...)"

Verzoekster brengt tegen die motivering niets in en is derhalve niet in staat deze te weerleggen.

Waar verzoekster verder verwijst naar een stuk bij haar verzoekschrift, zijnde een inschrijving van de VDAB, merkt de verwerende partij op dat dit geenszins aanwezig is in het administratieve dossier en dat het aan de verwerende partij niet gekend was op het moment dat de beslissing werd genomen.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“(...) § 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis; (...)

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgte of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...).”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag zich aanmeldde als *“werknemer of werkzoekende”*. Het bevoegde stadsbestuur heeft verzoekster verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 10 januari 2012 over te leggen: *“Inschrijving VDAB of sollicitatiebrieven, bewijzen kans op werk”*.

2.6. Daar verzoekster niet tijdig de gevraagde documenten neerlegde, trof het betrokken stadsbestuur op 16 januari 2012 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hierin wordt gesteld: *“Betrokkene heeft de inschrijving gevraagd als werkzoekende en heeft hiervoor de volgende bewijzen voorgelegd: bewijs inschrijving VDAB, sollicitatiebewijzen. Betrokkene dient ook voor te leggen: bewijs van reële kans op tewerkstelling. Overeenkomstig artikel 51, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 1 maart 2012 om alsnog de vereiste documenten over te maken (1): bewijs van reële kans op tewerkstelling”*.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat het betrokken stadsbestuur op 15 maart 2012 de volgende documenten van verzoekster overmaakte aan de verwerende partij: diverse sollicitaties, een attest van zwangerschap van 1 februari 2012, waarop als voorziene bevallingsdatum 12 maart 2012 wordt aangegeven, een inschrijving voor Nederlandse les van 28 januari 2012, arbeidsovereenkomsten van verzoeksters echtgenoot van 19 januari 2011 tot 9 maart 2011 voor uitzendarbeid en loonfiches op grond van interimarbeid van verzoeksters echtgenoot.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij verzoekster niet beschouwt als een werknemer omdat zij geen enkel bewijs van tewerkstelling neerlegt. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat verwerende partij verzoekster niet beschouwt als werkzoekende. Concreet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling maakt. Vervolgens wordt gespecificeerd dat verzoekster geen concreet voorstel heeft van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden, dat nergens uit het dossier blijkt dat ze zelfs maar één dag zou zijn tewerkgesteld en dat uit een inschrijving voor Nederlandse les kan afgeleid worden dat zij zich klaarblijkelijk niet of onvoldoende kan uitdrukken in het Nederlands, wat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verder afbreuk doet aan haar reële kans op tewerkstelling.

2.10. Verzoekster acht het optreden van de gemachtigde van de staatssecretaris totaal onredelijk *“nu zij er zelf voor gekozen zou hebben in zwangere toestand naar België te komen en om inschrijving te verzoeken.”* De gemachtigde van de staatssecretaris heeft verzoeksters aanvraag niet afgewezen om de enkele reden dat zij hoogzwanger is, doch heeft wel een beoordeling gemaakt van haar reële kansen op een tewerkstelling, rekening houdend met haar zwangerschap, een element dat nu eenmaal deel uitmaakt van haar aanvraag. Verzoekster brengt niets in tegen de concrete beoordeling van haar situatie door de gemachtigde van de staatssecretaris. Door te herinneren aan de stukken die zij aangebracht heeft en verklaringen te geven voor het volgen van een cursus Nederlands en voor het feit dat zij nog geen tewerkstelling vond, namelijk de crisis en haar zwangerschap, toont verzoekster niet aan dat de betrokken beoordeling kennelijk onredelijk is. Integendeel, met haar betoog *“[d]at het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster thans, na haar bevalling en het volgen van lessen in de Nederlandse taal, een reële kans op tewerkstelling heeft,”* toont verzoekster zelf aan dat ze op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog niet voldeed aan de voorwaarde inzake het hebben van een reële kans op tewerkstelling.

2.11. Het feit dat verzoekster werkbereid is, werk zoekt, ingeschreven is als werkzoekende en werk tracht te vinden, houdt niet in dat ze een reële kans op tewerkstelling heeft.

2.12. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij na haar bevalling een reële kans op tewerkstelling heeft, maar te dezen dient de Raad op te merken dat dit niet meer is dan een toekomstgerichte veronderstelling van de verzoekende partij, die voor de beoordeling van de bestreden beslissing niet in overweging kan worden genomen.

2.13. Waar verzoekster verwijst naar het inkomen van haar echtgenoot en betoogt dat dit *“uiteraard”* in aanmerking diende te worden genomen en dat ze *“wel degelijk”* over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dient de Raad op te merken dat dit betoog de beoordeling in de bestreden beslissing van het inkomen van verzoeksters echtgenoot niet aan het wankelen kan brengen, namelijk: *“De Marokkaanse echtgenoot van betrokkene legt bewijzen van interimtewerkstelling voor. Uit de loonfiches blijkt echter dat hij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van België. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (het gezin bestaat uit drie personen) (artikel 40 § 4, 2° - wet van 15-12-1980). Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht eveneens niet bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ten laste van haar echtgenoot.”* Uit voormelde motivering blijkt tevens dat het inkomen van verzoeksters echtgenoot in aanmerking werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris toen hij de bestreden beslissing trof.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA